

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 54/2020-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenská pošta, a. s.**, Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO 36 631 124, zastúpenej Advokáti Heinrich s. r. o., Lombardíniho 22/B, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/121/2017-196 z 24. augusta 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. januára 2019 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 ústavy uznesením krajského súdu, ktorým bolo v civilnom spore na jej odvolanie potvrdené rozhodnutie okresného súdu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Žalobca – správca konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) sa proti sťažovateľke domáhal žalobou na okresnom súde zaplataenia nájomného 466,76 eur za december 2014. V konaní bolo nesporné, že sťažovateľka ako nájomca a žalobca ako vlastník a prenajímateľ v auguste 2009 uzavreli zmluvu, na základe ktorej sťažovateľka užívala nebytové priestory v nehnuteľnosti žalobcu. Dodatkom k zmluve z 30. septembra 2011 sa sťažovateľka so žalobcom dohodli na tom, že sťažovateľka bude nájomné 466,76 eur mesačne platiť do súdnej úschovy, a to do skončenia sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Napriek tomu na tie isté nebytové priestory sťažovateľka 28. augusta 2014 uzavrela s [REDACTED]

s. r. o. podnájomnú zmluvu, na základe ktorej jej platila nájomné za užívanie nebytových priestorov. K uzavretiu zmluvy s [REDAKOVANÉ] došlo z dôvodu, že nehnuteľnosti boli spísané do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], s ktorou sa žalobca sporil o vlastnícke právo a správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] nehnuteľnosť na základe príkazu konkurzného súdu prenajal obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

3. Okresný súd žalobe vyhovel. Medzi stranami nesporné skutočnosti posúdil tak, že spísanie nehnuteľnosti do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] nemalo za následok zánik zmluvy sťažovateľky a žalobcu, keďže táto skutočnosť nespôsobila zánik nájmu. Preto bola sťažovateľka povinná žalobcovi platiť dohodnuté nájomné na základe zmluvy z roku 2009, a to aj za december 2014, hoci za to isté obdobie zaplatila nájomné aj [REDAKOVANÉ]

4. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu potvrdil. K námietke sťažovateľky o neplatnosti zmluvy z roku 2009 uviedol, že táto zmluva má všetky náležitosti zmluvy podľa § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. K námietke sťažovateľky o tom, že žalobca nebol vlastníkom nehnuteľnosti, uviedol, že rozhodnutiami iných súdov bolo právoplatne rozhodnuté, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca, a aj keď vzťahy medzi ním a [REDAKOVANÉ] boli v čase uzavretia zmluvy sporné, nemalo to žiaden vplyv na zmluvu sťažovateľky a žalobcu. Na povinnosti z tejto zmluvy nemalo žiaden vplyv ani to, že sťažovateľka uzavrela ďalšiu zmluvu na tie isté priestory s [REDAKOVANÉ]. K námietke sťažovateľky, že okresný súd mal vyčkat' na rozhodnutie v spore, v ktorom sa žalobca domáhal vylúčenia nehnuteľnosti z konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], krajský súd uviedol, že okresný súd správne vychádzal z toho, že v inom spore už bolo rozhodnuté o tom, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca a z tohto rozhodnutia bude vychádzať aj súd v konaní o vylúčení nehnuteľnosti z konkurznej podstaty. Napokon krajský súd k námietke sťažovateľky uviedol, že nesprávna je aj jej argumentácia o tom, že žalobca sa mal nájomného domáhať voči [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ], ktorým nájomné zaplatila, keďže podľa zmluvy mala sťažovateľka platiť žalobcovi.

III.

5. Sťažovateľka namieta, že súdy sa v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadali s tým, že právoplatné rozhodnutie súdu určilo, kto má prijímať platby za nájomné, a s tým, že si svoju povinnosť zaplatiť nájomné splnila v tom čase súdnym rozhodnutím stanovenému subjektu, čím jej povinnosť platiť zanikla. Sťažovateľka poukazovalo na to, že žalobca si bol vedomý toho, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti, a tvrdila, že sa riadila údajom v katastri, podľa ktorého bola vlastníkom nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]. Ak bolo v spore medzi žalobcom a správcou konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] rozhodnuté, že vlastníkom je žalobca, mal si žalobca nájomné ako bezdôvodné obohatenie uplatniť proti [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za nesprávne, keďže nie je možné, aby na to isté plnenie bola zaviazaná dvakrát. Sťažovateľka namieta aj to, že súdy nereagovali na jej podstatnú argumentáciu, v zmysle ktorej žalobca nie je oprávnený na prijatie nájmu za obdobie, počas ktorého bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], a konkurzný súd dal právoplatným rozhodnutím pokyn, aby sa nájomné platilo v prospech správcu konkurznej podstaty

██████████ Tým malo dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty a jej práva na spravodlivý proces.

6. Krajský súd sa k sťažnosti vyjadril tak, že poukázal na svoje rozhodnutie a žiadal ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Správca konkurznej podstaty úpadcu sa k sťažnosti vyjadril tak, že ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

IV.

7. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

8. Podstata ústavnej sťažnosti smeruje k nesprávnosti záveru všeobecného súdu o tom, že povinnosť sťažovateľky zo zmluvy so žalobcom nezanikla, a to ani napriek tomu, že sťažovateľka na rovnaký predmet nájmu uzavrela zmluvu s iným subjektom. K tomu treba uviesť, že argumentácia sťažovateľky v konaní pred všeobecným súdmi nemala žiaden jasný normatívny základ v tom smere, aby zánik jej povinnosti bolo možné odvodiť od akéhokoľvek ustanovenia zákona. Práve z tohto dôvodu sa krajský súd s argumentáciou sťažovateľky vysporiadal dôsledne, a to zdôvodnením platnosti zmluvy so žalobcom a vylúčením toho, že sťažovateľkou uvádzané okolnosti mali mať za následok zánik jej povinnosti z tejto zmluvy. Iný prístup v argumentácii krajského súdu ani nebol možný, keďže samotná argumentácia sťažovateľky nevychádzala z aplikácie konkrétnych ustanovení zákona, ale len z opakovania nesporných skutkových okolností. Preto z pohľadu základných práv sťažovateľky nemožno v napadnutom rozhodnutí krajského súdu identifikovať takú skutočnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako arbitrárny či ústavne neudržateľný výklad, ktorý by bol následkom zjavného pochybenia alebo omylu v právnom posúdení.

9. Rovnako sa nemožno stotožniť s námietkou sťažovateľky o tom, že by sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s jej podstatnými námietkami. Argumentácia sťažovateľky nemala jasný zákonný podklad a vo svojej podstate išlo o interpretáciu spájaním rôznych častí skutkového deja bez podriadenia ktorejkoľvek jeho časti pod právnu normu tak, aby bolo možné dospieť k záveru o neexistencii povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi

zmluvou dohodnuté nájomné. Podstata argumentácie napadnutého rozhodnutia zodpovedá podstate sťažovateľkou nastolenej právnej otázky s tým, že jasne odpovedá, že medzi sťažovateľkou a žalobcom platne vznikol právny vzťah, ktorý na základe žiadnej z ňou tvrdených skutočností nezanikol. Tvrdenie sťažovateľky o protiprávnosti prijatia úhrady nájmu žalobcom za obdobie, počas ktorého bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty tretej obchodnej spoločnosti, a o tom, že konkurzný súd dal právoplatným rozhodnutím pokyn, aby sa nájomné platilo v prospech správcu konkurznej podstaty tejto tretej obchodnej spoločnosti, je len ďalšou nenormatívnou dezinterpretáciou skutkových okolností. Príkazom súdu v konkurznom konaní bol daný pokyn správcovi konkurznej podstaty a je zrejmé, že nešlo o žiadne právoplatné rozhodnutie zaväzujúce sťažovateľku. Preto ani z tohto pohľadu nedošlo k porušeniu obsahovo zhodných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Sťažovateľka v súvislosti s domnelým porušením svojich základných práv namietala aj porušenie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 ústavy. Hoci nie je dôvod osobitne sa zaoberať touto argumentáciou, keďže označené princípy sú súčasťou sťažovateľkou uvádzaných základných práv, treba uviesť, že rozhodujúcim prvkom vzniku právnej neistoty sťažovateľky bolo jej vlastné konanie, keď sťažovateľka bez toho, aby mala rozumný dôvod domnievať sa, že jej zmluvný vzťah so žalobcom zanikol, uzavrela na rovnaký predmet nájmu zmluvu s tretím subjektom. Práve týmto svojím konaním, a nie v dôsledku napadnutého rozhodnutia sa sťažovateľka vystavila právnej neistote, hoci právnu istotu jej dovtedy poskytoval zmluvný vzťah so žalobcom. Z uvedeného je po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z pohľadu ústavných námietok sťažovateľky zrejmé, že k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv nedošlo. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu